

Arrest

nr. 117 174 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 augustus 2013 waarbij wordt geweigerd om een aanvraag tot verlenging van een verblijfsmachtiging in te willigen en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2013 met referthenummer x.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 januari 2009, samen met zijn echtgenote, een asielaanvraag in. Hij verklaarde hierbij dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Via een op 25 februari 2009 gedateerd schrijven diende verzoeksters echtgenote een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 maart 2010 ten aanzien van verzoeker en zijn echtgenote de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker en zijn echtgenote stelden tegen deze beslissingen elk een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 5 juli 2010 om verzoeker en diens echtgenote, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van een jaar te machtigen.

1.5. Bij arresten met nrs. 47 807 en 47 808 van 3 september 2010 weigerde ook de Raad verzoeker en zijn echtgenote de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 5 juli 2011 en op 10 juli 2012 werd de verblijfsmachtiging van verzoeker en zijn echtgenote telkens met een jaar verlengd.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 1 augustus 2013 de beslissing waarbij wordt geweigerd om de aanvraag van verzoeker en diens echtgenote tot verlenging van hun verblijfsmachtiging in te willigen. Deze beslissing, die verzoeker op 7 augustus 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Me référant à la demande de prolongation de l'autorisation de séjour, introduite en date du 09.07.2009 auprès de notre service par:

(Decl.): [K.K.], [...]

(Decl.): [N.M.] [...] + enfants:

(Decl.): [N.A.]

(Decl.): [N.I.] [...]

Nationalité : Russie (Fédération de)

[...]

en application de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, introduit par l'article 5 de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980, en application de l'article 13 de la loi du 15 décembre 1980, modifié par l'article 12 de la loi du 15 septembre 2006, je vous informe que, conformément à l'article 10 de l'Arrêté Royal du 17 mai 2007 (M.B. 31.05.2007), une suite favorable n'a pas pu être réservée à cette demande de prolongation du séjour.

Etant donné qu'en date du 09.07.2009 les intéressées on[t] introduit une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9ter auprès de nos services. Que cette demande a été déclarée fondée le 05.07.2010, et que les intéressées ont été mis en possession d'un certificat d'inscription dans le Registre des Étrangers, valable du 12.08.2010 jusqu'au 22.07.2011, prorogé en dates du 04.08.2011 et du 23.08.2012 , ce CIRE ne peut plus être prorogé.

Redenen:

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n. : er werden medische elementen aangehaald voor [K.K.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 30.07.2013 in gesloten omslag).

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.8. Op 13 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende zending van 14 augustus 2013 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten [N.M.]

[...]

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 03 september 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat in het door verzoeker ingediende verzoekschrift zijn echtgenote, K.K., ook wordt aangeduid als "verzoekende partij". Zij heeft evenwel nagelaten om aan te tonen dat zij geniet van de kosteloze rechtspleging en heeft evenmin voldaan aan het verzoek van de Raad om het verschuldigde rolrecht te betalen. Er dient derhalve op te worden gewezen dat gelet op artikel 39/69, § 1, derde lid, 3° van de Vreemdelingenwet het beroep dat werd ingesteld door K.K. niet op de rol kon worden geplaatst.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve moet door de Raad worden geduïd dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door een bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Verzoeker houdt voor dat hij een belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissingen omdat deze beslissingen tot gevolg hebben dat hij het land moet verlaten. De Raad stelt evenwel vast dat de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing niet leidt tot een situatie waarbij verzoeker opnieuw tot een verblijf is gemachtigd en derhalve het land niet dient te verlaten.

De vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan er ook niet toe leiden dat verweerder verzoekers aanvraag alsnog zou kunnen inwilligen om hem, gelet op de medische problemen van zijn echtgenote en op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verder verblijf op medische gronden te machtigen. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Voormelde bepaling laat enkel de vreemdeling die zelf een ernstig medisch probleem heeft toe een machtiging tot verblijf in het Rijk aan te vragen bij de minister of zijn gemachtigde. Verweerder vermag, overeenkomstig deze duidelijke en niet voor een andere interpretatie vatbare wetsbepaling, aan verzoekers aanvraag om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verder verblijf te worden gemachtigd geen gunstig gevolg te verlenen. Het gegeven dat verweerder in het verleden de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft miskend door op grond van deze wetsbepaling aan verzoeker een verblijfsmachtiging toe te staan zonder dat hij enig persoonlijk medisch probleem aanvoerde – wat door de Raad niet kan worden gesanctioneerd – laat niet toe tot een ander besluit te komen. Het gegeven dat verweerder eerder een beslissing met miskenning van een duidelijke wetsbepaling nam impliceert immers niet dat hij gerechtigd of verplicht is om vervolgens de wet opnieuw te miskennen. Ter terechtzitting weerlegt verzoekers raadsvrouw deze vaststelling niet. Zij beperkt zich tot de stelling dat verweerder zowel ten aanzien van verzoeker als verzoekster één beslissing heeft genomen omtrent de aanvraag om op medische gronden tot een verder verblijf te worden gemachtigd en wijst op de eenheid van het gezin, doch toont hiermee niet aan dat verzoeker een persoonlijk en rechtstreeks belang heeft bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

3.2. Wat betreft de tweede bestreden beslissing moet worden gesteld dat deze werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”

In casu is het niet betwist dat verzoeker niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet voorziene documenten. Verweerder is derhalve verplicht om ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Hij beschikt in deze niet over een discretionaire bevoegdheid. Slechts een meer voordelige bepaling vervat in een hogere rechtsnorm kan verhinderen dat verweerder toepassing dient te maken van voormelde wetsbepaling. Verzoeker toont echter niet aan dat in casu een dergelijke hogere rechtsnorm speelt. Hij voert weliswaar aan dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn geschonden, doch blijft in gebreke om toe te lichten waarom hij meent dat deze bepalingen zouden zijn miskend. Waar hij verder verwijst naar een schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) moet allereerst worden gesteld dat in de mate zijn grief gericht is tegen de eerste bestreden beslissing zij, gelet op voorgaande vaststellingen, niet dienstig is. In zoverre verzoeker verder stelt dat de uitwijzing van een vreemdeling met ernstige gezondheidsproblemen aanleiding kan geven tot een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM kan het verder volstaan aan te geven dat verzoeker niet aantoont dat hij zelf enig, laat staan een ernstig, gezondheidsprobleem heeft. Zijn uiteenzetting laat dan ook niet toe een schending van de artikelen 2 en

3 van het EVRM te weerhouden. Bijgevolg kan de Raad enkel concluderen dat verzoeker ook niet aantoonde dat hij enig belang heeft bij de vernietiging van de tweede bestreden beslissing.

3.3. Gelet op voorgaande vaststellingen dient de Raad niet meer in te gaan op de door verweerder opgeworpen exceptie inzake de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op wat voorafgaat past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK